

Славейците

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 20 лева предплатени. Одобренъ и препоръчанъ отъ М-вото на народната просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година

Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ, РАДКА СТАНИМИРОВА и ВАСИЛЬ СТОИЦЕВЪ

ГОДИНА ШЕСТА
БРОЙ 6
ФЕВРУАРИЙ 1942

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Владая, 45 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06.

БОГЪ И ДЯВОЛЪТЪ

отъ Стилиянъ Чилингировъ

Не само нашиятъ народъ, но и другитѣ народи го казватъ въ приказнитѣ си, че виното, ракията и всички други спиртни питиета ги е измислилъ дяволътъ. И, наистина, Богъ, който е създалъ човѣка по своя прилика, не би го подтикналъ никога къмъ пиене. Това би значило да оскърби своето създание и да унижи чрезъ него себе си. А никому на това свѣтъ не е приятно унижението. Не е приятно и на Бога.

Но съ дяволътъ не е тъй. Нѣкога той е билъ единъ отъ първитѣ ангели около Бога, но после падналъ въ немилостъ предъ неговитѣ очи за гордостта, съ която се е носѣлъ къмъ околнитѣ си и Богъ го принижилъ, като го изгонилъ изъ рая. Падналъ еднажъ, на дявола вече не оставало нищо друго, освенъ да доведе до себе си най-любимото Божие създание — човѣка. И започва — най-напредъ съ ябълката въ рая. Адамъ и Ева престѣпватъ Божията заповѣдъ, но Богъ не дига съсемъ рѣка отъ тѣхъ: той само ги изпъжда изъ рая и ги праща на земята съ потъ на чело

да си изкарватъ хлѣба. Същевременно е благословилъ работата, като е казалъ, че тоя отъ хората ще му бѣде най-милъ, който най-много се труди. И той приемалъ жертвата на трудолюбивия Авель, а на Каина не. Разбралъ това, дяволътъ се сближилъ съ Каина. Какво става по-нататъкъ всички знаятъ. Но додето спечели за грѣха отпърво Ева, а отпосле Каина, дяволътъ си видѣлъ и патилъ отъ мъжи: отъ трезвъ човѣкъ току тъй не може да се направи престѣпникъ. Трѣбвало да се измисли нѣщо, и дяволътъ измислилъ най-напредъ ракията, а после всичкитѣ ѝ брати и сестри: виното, рома, абсента, коняка, ликьора и другитѣ спиртни питиета.

Какво става следъ това, всѣки знае. А който не знае, нека се вгледа около си и ще види, че повечето отъ престѣпленията се дължатъ на пиянството. Да не бѣше то, хората щѣха да си живѣятъ като братя. Най-малкото, не щѣха да си живѣятъ като врагове. И на дявола работата нѣмаше да бѣде толкова лесна.

РОДЕНЪ КРАЙ

Обичамъ този земенъ рай,
Балканътъ де унесенъ
въвъ споменитѣ си безкрай
му пѣе своята пѣсенъ.

Обичамъ родната земя,
вѣковенъ орѣхъ дето
засѣнчва къщи и поля,
издига връхъ въ небето.

Обичамъ гѣститѣ гори,
де вѣтрове се сбиратъ,
поля, де розата цари,
де Тунджа се провира.

Обичамъ кичестия плетъ
и родната ни къща,
лозата нѣжно що отвредъ
тъй майчински обгрѣща.

Обичамъ нашия езикъ,
легендитѣ чудесни,
народа въ подвига великъ
и българскитѣ пѣсни.

Калина-Малина

МАЛКИЯТЪ БРЪСНАРЪ

МАЙЧИНА ПѢСЕНЪ

Навѣнъ вилиѣ буря,
навѣнъ снѣгътъ вали...
Но ти не се пробуждай,
спи ми, рожбо, спи.

И детски вопли глѣхнатъ,
задавени въ сълзи...
Но ти не се пробуждай,
спи ми, рожбо, спи.

Врабченце негде писка
изъ ноцнитѣ тъми...
Но ти не се пробуждай,
спи ми, рожбо, спи.

Ахъ, спи ми и сънувай
вълшебния си сънъ,
докле не си порасло
да видишъ, що е вънъ.

Да видишъ, какъ земята
се къпе въвъ сълзи,
какъ всички хора страдатъ,
о, спи ми, рожбо, спи...

Владимиръ Русалиевъ

НАРОДНИ МЪДРОСТИ

Ако търпеливо понесешъ
гнѣва на една минута, ще избѣгнешъ скърбитѣ на сто деня.

Винаги слѣнце ако грѣе, земята би изгорѣла.

Който гони два заяка, не хваща ни единъ.

Башина поука синова сполука.

Безъ здраве имотъ, омразенъ животъ.

Мое малко мече,
послушно бжди!
Стига мърда вече,
къмъ мене погледни!

Затвори очитѣ,
врата протегни,
стискай си жбитѣ,
кротичко легни.

Нали гледахъ татко
отзарана какъ
се обрѣсна гладко
съ пѣна катъ каймакъ?

Лекичко ще карамъ
съсъ бръснача азъ,
моля ти се, само
не плачи съсъ гласъ!

После ще измия
твоего лице,
и ще го изтрия
съ дветѣ си рѣце.

Изведнажъ ще свѣтнешъ
съ хубостта си ти,
мое мило мече,
послушно бжди!

Радка Станимирова

ВТОРОТО ИЗДАНИЕ

излиза отъ печатъ и ще се изпрати на всички предплатили абонати.

на книгата-премия „ЗЛАТНАТА ЗЕМЯ“ се забави поради многото претрупана работа въ печатницата. Тѣзи дни

Всички я знаеха въ махалата. Едра, гърдеста, съ яки крака, извита шия, голѣмъ червенъ гребенъ, праметнатъ на дѣсно като цвѣналь божуръ, извита клѣвка и жълти, като две малки слѣнца, очи. — Кло, кло, кло, къръ, кърръ! — биеше тревога тя, когато надъ къщитѣ прелитваха гарвани или авги, неприятели на кокошето царство.

— Кудкудякъ, кудкудякъ, кудкудякъ! до 20-30 пѣти ще

се обади отъ кошницата, където ѝ бѣ полага, за да съобщи на свѣта, че е снесла яйце. Ала яйце ли е! — Голѣмо като юмрукъ, бѣло, бѣло като снѣгъ, топличко, гладко. Допрешъ ли го до бузата си, сякашъ те цѣлува мама, опържишъ ли го или опечешъ, нахранва те здравата.

Защо Шаренка? — Защото перата ѝ сж наредени като керемидитѣ на къщата — едно бѣло, до него черно или сивичко,

пакъ бѣло, пакъ черно и т. н. На гърдитѣ ѝ дрехата ѝ е потъмна, като престилка.

Царуваше надъ пѣтли и кокошки. Подгонѣхме ли за нѣщо кокошкитѣ, тя се изпърчваше предъ насъ, клекваше нѣколко пѣти, стрелваше ни съ погледъ, вдигаше рамо, струваше пѣтъ на другитѣ, а тя най-после, полуобърната къмъ насъ съ своето „кло“, „кло“, отиваше следъ тѣхъ и сякашъ ги съветваше да не се мѣсятъ изъ краката ни.

Всѣки день яйца, а напоследъкъ два пѣти въ годината по 12 пилета. А какви пилета, не питайте! Сжцо като майка си. Да те пази Господъ да ги похванешъ! Изкълава ти очитѣ. Повела ги като войници, вирнала глава, разперила криле, говорейки имъ на тѣхния езикъ, тя ги кани съ намѣрени трошички и зрънца. Прибере

ги следъ това подъ широкитѣ си криле, затопли ги и тѣ кротко заспиватъ. Задрѣмва и тя, ала съ едното око, за да види съ другото, що става насколо.

Година — две-три-петъ. Шаренка остарѣ, заслабнѣ.

— Да заколимъ Шаренка, — дума татко.

— Не! — отговаря му мама. — Шаренка ни е блажила дома толкова време, повече отъ 2,000 яйца сме взели отъ нея и 200-300 пилета. Ще си я гледаме като свое чедо. Колете отъ другитѣ кокошки!

Една сутринъ Шаренка не излѣзе отъ курника. Намѣрихме я паднала отъ върдината, свита, студена.

Мама плака, плакахме и ние.

— Джинсъ бѣше, — думаше тя, — джинсъ, добра порода.

Дойдете ли у насъ сега, ще видите нейнитѣ внуци-сжцо като нея.

— Стринке, мари, — моли се нѣкоя съседка, — дай ми яйца отъ твоитѣ кокошки, че сж хубави! Две за едно.

Дава мама и хвали, че сж красиви, че сж носливи и тлѣсти като ги хранишъ. „Гледашъ ли ги, ще те възнаградятъ и тѣ“, — съветва ги тя.

Сега имаме модеренъ курникъ. Кокошки, кокошки колкото искашъ! А яйца, яжъ до насита! Нѣмане нѣма у дома. Нарисувалъ съмъ си една кокошка а надъ нея надписъ — „Шаренка“. Картинката е залепена на вратата на курника. Татко ми се смѣе и ми вика:

— Брей, тая Шаренка обичашъ я отъ майка си повече! Смѣе се той, а виждамъ, че му е драго, че и азъ се грижа за нашето кокоше стадо, което често храня, поя и му изчиствамъ помѣщението.

Н. Моневъ